

ת"פ 11164/06/15 - מדינת ישראל נגד סאמר סיאם

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 11164-06-15 מדינת ישראל נ' סיאם

לפני כבוד השופטת חנה מרים לומפ
מדינת ישראל
בעניין:

על ידי ב"כ עו"ד בני ליבסקינד
המאשימה
נגד

סאמר סיאם

על ידי ב"כ עו"ד איליא תיאודורי
הנאשם

גזר דין

רקע

1. הנאשם הורשע על פי הודאתו במסגרת הסדר טיעון בכתב אישום מתוקן בעבירה של תקיפת קטין הגורמת חבלה של ממש לפי סעיף 368ב(א) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: "**חוק העונשין**").

2. מעובדות כתב האישום המתוקן עולה כי הנאשם היה מורה בבית הספר "-----". הקטין א.א. יליד 1999 (להלן: המתלון) היה תלמידו. ביום 2.2.12, במהלך שיעור, המתלון צעק והפריע למהלך השיעור. בתגובה הכה הנאשם את המתלון על ידיו באמצעות צינור גומי אותו החזיק שאורכו כחצי מטר. בהמשך הדברים, הוסיף המתלון להפריע למהלך השיעור והנאשם הכה שוב את המתלון באמצעות צינור הגומי על גבו. המתלון פרץ בבכי ונפל על הרצפה. בנסיבות אלה הפיל הנאשם כיסא לעבר המתלון. הכיסא פגע בראשו של המתלון. כתוצאה ממעשיו של הנאשם נגרמה למתלון נפיחות בראשו וכן כאבי ראש והוא נזקק לטיפול רפואי. במעשיו האמורים לעיל, תקף הנאשם קטין עליו היה אחראי וגרם לו חבלה של ממש.

3. בהתאם להסדר הטיעון בין הצדדים הוסכם כי הנאשם יישלח לשירות המבחן על מנת שיתקבל תסקיר בעניינו כדי שתבחן, שאלת הרשעתו של הנאשם, כאשר המאשימה הבהירה כי עמדתה היא להרשעה ולאחר מכן יטענו הצדדים לעונש באופן חופשי.

תסקיר שירות המבחן

4. מתסקיר שירות המבחן עולה כי הנאשם בן 41, נשוי ואב לשבעה ילדים בגילאי 5-16 שנים, המתגוררים ב-----. הנאשם הוא בן זקונים מבין שמונה אחים בגילאים 41-60. אביו נפטר לפני כ-14 שנים בשל בעיות בריאותיות והוא עבד במהלך חייו כטכנאי בחברת החשמל. אמו, בת 90 עבדה כתופרת וכיום היא סובלת מבעיות רפואיות. אחיו מנהלים משק בית נפרד ועובדים בעבודות מסודרות פרט לאח אחד אשר אובחן כסובל מבעיות נפשיות ונמצא במעקב פסיכיאטרי. הנאשם תיאר יחסים הדוקים בינו לבין הוריו ואחיו.

5. עוד עולה מהתסקיר כי הנאשם השלים 12 שנות לימוד עם תעודת בגרות מלאה במתכונת ירדנית. הוא למד תואר ראשון ושני ללימודי האיסלאם באוניברסיטה "אלקודס", שבאבו דס, ומשמש משנת 1996 כשומר במסגד "אל אקצה". כמו כן משנת 2000 ועד למאי בשנה האחרונה שימש במקביל כמורה בבתי ספר שונים. בדבריו מסר לקצינת המבחן כי הוא התפטר מעבודתו כמורה בשל נסיגה במצבו הנפשי בשנה האחרונה, ובשל קושי להתמודד עם בעיות התנהגות ואלימות מצד התלמידים, אשר החריפו עם השנים. עוד מסר לקצינת המבחן כי בשל מצבו הנפשי הוא נמצא כיום במעקב פסיכיאטרי ונוטל תרופות. מדיווחו של הפסיכיאטר לשירות המבחן, עלה כי הנאשם אינו שמח, הוא בלחץ, עצבני, אינו מסוגל להתרכז, חסר אנרגיה, חסר מוטיבציה לעבודה ולחיים, בעל חשיבה דיכאונית, ולא ישן טוב.

6. אשר לביצוע העבירה, הנאשם התקשה לקחת אחריות מלאה על מעשיו לפני קצינת המבחן: אמנם הוא הודה כי הכה את המתלון בידיו עם צינור גומי, עם זאת הכחיש שהיכה אותו בגבו והפיל כיסא לראשו כפי שפורט בכתב האישום. הנאשם מסר לקצינת המבחן כי מדובר בתלמיד בעל קשיים התנהגותיים עמו התקשה הנאשם להתמודד. לדבריו, טרם מעשיו הוא ניסה להרחיק את המתלון מהכיתה בדרכים שונות ומשלא הצליח, היכה אותו בידיו. עוד מסר שכשכבוע לאחר האירוע, הנאשם פנה לבני משפחת המתלון ונעשתה סולחה בין הצדדים ואף הוצע למשפחתו פיצוי, אותו סרבו לקבל. לדבריו, הפנייה למשטרה בוצעה על ידי עובדת סוציאלית המלווה את המתלון ולא על ידי הוריו. הוא שלל התנהגות אלימה בעבר כלפי סביבתו וכלפיו תלמידיו. עוד תיאר קשיים רבים עמו נאלץ להתמודד הכוללים: התנהגות התלמידים, האשמות הורים כלפי מורים והסתה של העובדת הסוציאלית נגד המורים, ועל כן מסר שבשל קשיים אלו, בשל הנסיגה במצבו הנפשי ובשל החשש כי יחזור על התנהגותו האלימה, החליט לעזוב את תחום ההוראה. קצינת המבחן התרשמה כי ברקע לביצוע העבירות, תחושות כעס, חוסר אונים ותסכול עמו התקשה להתמודד והביאוו לחוסר יכולת לשליטה עצמית ולריסון דחפיו.

7. אשר להערכת הסיכון וסיכויי השיקום, קצינת המבחן התרשמה כי הנאשם הוא אדם מופנם, חסר אנרגיה ומוטיבציה. במהלך שנות עבודתו כמורה חווה תחושות של כעס, תסכול וחוסר אונים, כאשר להערכתה, תחושות אלה וכן העדר כלים להתמודדות עמו, עמדו ברקע לקושי של הנאשם לשלוט בעצמו ולרסן את דחפיו ובהמשך אף גרמו לנסיגה במצבו הנפשי. לדידה, כל אלה והיעדר בטיפול מקצועי שייתן מענה לקשייו הרגשיים, מהווים סיכון להישנות התנהגות עוברת חוק בעתיד. לצד כל זאת, מסרה כי מדובר באדם העומד לראשונה לדין ולמרות קשייו הרגשיים, הוא מגלה יכולת תפקודית ברמה התעסוקתית והמשפחתית. זאת ועוד, קצינת המבחן התרשמה מאדם המבטא הבנה בדבר מצבו הרגשי ובדבר הנסיבות שהובילו להתנהגותו בעת ביצוע העבירה, והוא פועל למען מניעת הישנות התנהגות עוברת חוק בעתיד, בכך שפנה לפסיכיאטר והתפטר מתחום ההוראה. כל אלה מהווים להערכתה גורמי סיכוי לאי הישנות התנהגות עוברת חוק בעתיד.

8. קצינת המבחן לא באה בהמלצה לביטול הרשעתו של הנאשם בדין נוכח התרשמותה כי לא קיימת פגיעה ממשית וספציפית בשיקומו של הנאשם אם יורשע. לצד זאת, נוכח העובדה כי לנאשם זוהי הפעם הראשונה בה הוא עומד לדין, לאור חלוף הזמן ממועד ביצוע העבירה ולאור המוטיבציה שמבטא לשינוי אורחות חייו, המליצה קצינת המבחן על הטלת שירות לתועלת הציבור בהיקף של

220 שעות ומאסר מותנה. קצינת המבחן ציינה כי לא המליצה על צו מבחן מאחר שהנאשם פנה ביוזמתו לטיפול פסיכיאטרי.

טיעוני הצדדים

9. ב"כ המאשימה עמד על הערכים המוגנים שנפגעו כתוצאה ממעשיו של הנאשם, שהם שלמות גופו ונפשו של המתלונן וכן שמירה על תחושת הביטחון של תלמידים המגיעים לבית הספר על בסיס יום יומי. ב"כ המאשימה הדגיש כי יש חומרה יתרה בכך שמי שפגע בקטין הוא מי שאמור להגן עליו ולשמש לו דמות חיובית ותומכת.

10. אשר לנסיבות ביצוע העבירה הדגיש ב"כ המאשימה את העובדה כי הנאשם החזיק כלי אשר הטיל אימה על התלמידים, כך שכלי זה היה זמין עבור הנאשם, והנאשם היה מוכן להשתמש בכלי זה במצבים של איבוד שליטה. במעשיו אלו, יש אלמנט של תכנון. כן הדגיש ב"כ המאשימה את הנזק הפיזי והנפשי שנגרם למתלונן. עוד ציין ב"כ המאשימה את הנסיבות אשר הניעו את הנאשם לבצע את מעשיו, והם בסך הכל הפרעה של המתלונן למהלך השיעור, כאשר מדובר באיש חינוך, בעל השכלה, אשר אמור להוות דוגמה לתלמידיו ועל כן הדרישה ממנו גבוהה יותר. משכך סבר ב"כ המאשימה כי מתחם העונש ההולם את נסיבות האירוע נע בין ארבעה חודשי מאסר שירוצו בדרך של עבודות שירות ועד ל-18 חודשי מאסר לריצוי בפועל. ב"כ המאשימה הגיש פסיקה לתמיכה בטענותיו.

11. אשר לעונש המתאים ציין ב"כ המאשימה כי הנאשם אומנם לקח אחריות למעשיו וחסך זמן שיפוטי, אולם מתסקיר שירות המבחן עולה כי לפני שירות המבחן, הוא סייג את הודאתו, ומסר כי הוא לא דחף את המתלונן וכי הכיסא לא פגע בראשו של המתלונן. לכך הוסיף כי זו מעידתו הראשונה ויחידה בפלילים, והאירוע אירע לפני ארבע שנים. לפיכך, סבר ב"כ המאשימה כי יש למקם את הנאשם ברף בתחתון של המתחם ולהשית עליו מאסר שירוצה בעבודות שירות לתקופה של 6 חודשים, מאסר על תנאי ופיצוי.

12. ב"כ הנאשם ביקש לבטל את הרשעתו של הנאשם. בנימוקיו התייחס לכך שמדובר באדם בן 42, מורה, נשוי ואב לשבעה ילדים, ללא עבר פלילי, אשר אופי חייו והתנהגותו רחוקים מכל אלימות. עוד הוסיף ב"כ הנאשם כי זהו מקרה האלימות היחיד אשר אירע על ידו במשך שמונה שנים בהם עבד בבית הספר. לאחר האירוע פנה הנאשם מיוזמתו למשפחתו של המתלונן, הלך לביתו והתנצל לפניו. כן הדגיש את חלוף הזמן מעת ביצוע העבירה, כאשר כתב האישום הוגש לאחר שלוש וחצי שנים מעת ביצועה, שבמהלכם המשיך הנאשם ללמד בבית הספר.

13. ב"כ הנאשם הוסיף וטען כי הותרת הרשעת הנאשם על כנה עלולה לגרום לו נזק בהמשך לימודיו לתואר שלישי. לפיכך ביקש לאמץ את המלצת שירות המבחן אשר לעונש ולהשית על הנאשם צו של"צ.

14. באחרית הדיון נשא הנאשם דברים והתנצל על מעשיו. הוא מסר כי עשה טעות, וכדי שלא תקרנה טעויות נוספות, הוא עזב את העבודה בתחום החינוך משום שלדידו לתלמידים בימנו אין כבוד ללימודים, או לאנשים מבוגרים מהם, והוא לא יכול היה להמשיך ללמד אותם. משהבין כי הוא אינו

מסוגל לעשות דבר, הוא עזב את תחום החינוך ואין בכוונתו לשוב ולעסוק בכך, גם אם השכר יהיה גבוה בהרבה.

שאלת ההרשעה

15. בבוא בית המשפט לחרוג מהכלל לפיו יש להרשיע בפלילים על בית המשפט לבחון על פי הלכת כתב, רע"פ 2083/96 **כתב נ' מדינת ישראל**, הצטברותם של שני תנאים. התנאי הראשון הוא כי סוג העבירה ונסיבות ביצועה מאפשרים לחרוג מהכלל לפיו יש להרשיע נאשם בפלילים, וזאת מבלי לפגוע באופן מהותי בשיקולי הענישה האחרים. שנית, על ההרשעה לפגוע פגיעה חמורה בשיקום הנאשם.

16. ביהמ"ש העליון קבע, בשורה ארוכה של פסקי דין כי רק בנסיבות יוצאות דופן, בהן אין יחס סביר בין הנזק הצפוי מן ההרשעה לבין חומרתה של העבירה, ינקוט בית המשפט בחלופה של הטלת ענישה ללא הרשעה. ההימנעות מן ההרשעה הופכת לקשה יותר ככל שהעבירה חמורה יותר, שכן ניצבת השאלה בכל עוצמתה - האם, בנסיבות המיוחדות של העניין, השיקול האינדיבידואלי, על היבטיו השונים, גובר על השיקול הציבורי-מערכתי הכללי. (ר', ע"פ 2513/96, 3467 מדינת ישראל נ' שמש ואח', פ"ד נ (3) 682), ע"פ 2669/00 מדינת ישראל נ' פלוני, פ"ד נד (3) 685, וכן ע"פ 9893/06 **אסנת אלון-לאופר נ' מדינת ישראל**, (מיום 31/12/07)). בהקשר זה יוער כי לידי ככל שמדרג העבירה ונסיבותיה חמורים יותר, כך גם על היקף הראיות הנדרשות כדי לבסס את הטענה לפגיעה חמורה בשיקום להיות משמעותי יותר.

17. **בכל הנוגע לסוג העבירות ולנסיבות ביצוען** - הנאשם הורשע בעבירות של תקיפת קטין על-ידי אחראי הגורמת חבלה של ממש. מדובר בעבירת פשע שהעונש המרבי הקבוע לצדה בחוק הוא 7 שנות מאסר. בחינת נסיבות ביצוע העבירה מעלה כי בעת הרלוונטית היה המתלון תלמיד כבן 13. הנאשם שימש כמורה והעביר שיעור בכיתה בה למד המתלון. עוד עולה כי אין מדובר באירוע רגעי, אלא באירוע מתמשך כאשר הנאשם המשיך במעשיו למרות שיכול היה להפסיקם בכך שלב ושלב. האירוע החל כאשר במהלך השיעור, המתלון צעק והפריע. בתגובה הכה הנאשם את המתלון על ידיו באמצעות צינור גומי שאורכו כחצי מטר. בהמשך, הוסיף המתלון להפריע למהלך השיעור והנאשם הכה שוב את המתלון באמצעות צינור הגומי על גבו, המתלון פרץ בבכי ונפל על הרצפה, והנאשם הפיל כיסא לעבר המתלון והכיסא פגע בראשו של המתלון. החזקת צינור גומי על ידי הנאשם מצביעה על כך שהנאשם לא ביצע את מעשיו בספונטניות, אלא הם היו מתוכננים. מעשיו של הנאשם, כפי שעולה מכתב האישום חמורים ביותר, שכן אין להקל ראש בתגובה האלימה בה נקט הנאשם כמורה ואיש-חינוך כלפי תלמיד צעיר כבן 13, כאשר הדבר נעשה מול יתר התלמידים בכיתה במהלך שיעור ותהא הסיבה אשר תהא. כתוצאה ממעשיו של הנאשם נגרמה למתלון נפיחות בראשו וכן כאבי ראש והוא נזקק לטיפול רפואי. כמו כן מעשיו אלו עלולים לגרום גם לפגיעות נפשיות ולתחושות השפלה וביזיון. יש לראות בחומרה כל פעולה אלימה הגורמת נזקי גוף, על אחת כמה וכמה כשהדבר מתבצע במערכת החינוך. הנאשם הגיב בדרך פסולה בכך שהפר את חובתו לנהוג בשיקול דעת, כפי שנדרש מאדם הנושא בתפקיד חינוכי, אשר אחראי על שלומם וביטחונם של תלמידיו. גם אם המתלון צעק והפריע, לא ניתן לגלות הבנה למעשה זה ויש להוקיעו.

ניתן היה לתת מענה לבעיה באמצעים אחרים, להביאה לפני הסגל החינוכי ניהולי ולטפל בה במישור החינוכי. מורה הוא מי שהקטין נמצא באחריותו החינוכית, והוא אמור לשמש דוגמה לתלמידיו. שימוש בענישה גופנית מנוגד לכך, ועלול לפגוע בערכים אותם יש להנחיל לדור הצעיר.

18. בית המשפט העליון קבע זה מכבר כי אסורה נקיטה של כל אלימות פיזית כלפי תלמיד, שכן ענישה גופנית על ידי דמות מחנכת המשמשת מודל לחיקוי עלולה להשיג תוצאה הפוכה מן המצופה: **"לעניין זה אין חשיבות לגבי חומרתו של העונש הגופני שהופעל כלפי ילד. ככלל, עונש גופני אינו יכול להוות אמצעי לגיטימי בידי מורים, גננות או אנשי חינוך אחרים. תפיסת עולם שגויה בעניין זה מסכנת את שלומם של הילדים, ועלולה לפגוע בערכי היסוד של חברתנו - כבוד האדם ושלמות הגוף"** (ראו: ע"פ 5224/97 מדינת ישראל נ' שדה, פ"ד נב(3) 374, 383 (1998) עוד ראו: ע"פ 4405/94 מדינת ישראל נ' עבד אלגני, פ"ד מח(5) 191 (1994)).

19. על כן, אין הנאשם עומד בתנאי הראשון של הלכת כתב.

20. אשר לתנאי השני בהלכת כתב שעניינו **פגיעה חמורה בשיקומו של הנאשם** - נקודת המוצא היא כי על ההגנה לשכנע כי הרשעה בדין תוביל ליצירת נזק קונקרטי וממשי בשיקומו או בעתידו של הנאשם. הנאשם לא עמד בנטל זה להוכיח את הפגיעה בו, שכן מלבד דבריו ודברי ב"כ בעת הטיעונים לעונש לא הובאו כל ראיות בעניין. טענת הסנגור כי הרשעה עלולה להשפיע על אפשרות קבלתו ללימודי תואר שלישי, אינה מצביעה אלא על חשש תיאורטי, שלא ברור עד כמה תהיה להרשעה השפעה על היתכנותו. חשש תיאורטי זה אינו מלמד על פגיעה חמורה בשיקומו של הנאשם. נוסף לכך, הנאשם התפטר מעבודתו בשנה האחרונה ולא ביקש למצוא עוד את עיקר פרנסתו בתחום ההוראה, כך שאין חשש לכך כי בשל הרשעתו לא יוכל להמשיך לעסוק בתחום החינוך.

21. אכן יש להניח כי הרשעת הנאשם עלולה לפגוע בו ובבני משפחתו, אלא שסבורני כי מדובר בפגיעה שהיא חלק בלתי נפרד מהענישה בפלילים ככלל ובמקרי אלימות בפרט, אך משמעות ההימנעות מהרשעת הנאשם כמוה כאמירה סלחנית להתנהלותו. לדידי חומרת נסיבות ביצוע העבירה אינן מאפשרות לוותר על ההרשעה מבלי לפגוע באופן מהותי בשיקולי הענישה האחרים ובאינטרסים ציבוריים חיוניים הכוללים שיקולי גמול והרתעה. מה גם שהנאשם התפטר מעבודתו, ואין חשש לפגיעה בעבודתו כמחנך כתוצאה מכך.

22. אינני מקלה ראש בפגיעה החמורה בדימויו של הנאשם ובתפיסתו העצמית שתסב לנאשם הרשעתו, אך נוכח נסיבות ביצוע העבירה וחומרתה וכן בהעדר פגיעה קונקרטית וחמורה בשיקומו של הנאשם, לא ניתן לחרוג בשל כך מהכלל לפיו יש להרשיע נאשם בפלילים.

23. לא נעלמו מעיני מכלול הנסיבות לקולא כי הנאשם נעדר עבר פלילי וזהו לו מעידתו היחידה בפלילים, הודאתו במעשים, הבעת הצער והחרטה וכן נסיבותיו האישיות כמפורט בתסקיר שירות המבחן. אכן הנאשם מנהל אורח חיים נורמטיבי ונראה כי ההליך הפלילי עצמו היווה עבורו גורם עונשי ומרתיע, ולכך מצטרף חלוף זמן משמעותי מאז ביצוע העבירה של מעל לארבע שנים, כאשר במהלך לא נפתחו כנגד הנאשם בזמן זה תיקים נוספים. יצוין כי חלק ניכר מהזמן חלף בשל

התנהלותה של המאשימה, שכן אין מדובר בתיק מורכב, ולמרות זאת כתב האישום הוגש למעלה משלוש שנים לאחר ביצוע העבירה, ללא שניתן הסבר לשיהוי. כל אלה יקבלו משקל מהותי במלאכת גזירת הדין. עם זאת, לא שוכנעתי כי יש בהם כדי להצדיק חריגה מכלל לפיו יש להרשיע נאשם בפלילים.

24. לאור האמור, וכאשר אף שירות המבחן אינו ממליץ לבטל את הרשעת הנאשם, החלטתי להותיר את הרשעתו על כנה.

מתחם העונש ההולם

25. על פי סעיף 40 ב'לחוק העונשין העיקרון המנחה בענישה הוא הלימה, קרי: יחס הולם בין חומרת מעשה העבירה ונסיבותיו ומידת אשמו של הנאשם, לבין סוג ומידת העונש המוטל עליו. בקביעת מתחם העונש ההולם, על בית המשפט להתחשב בערך החברתי שנפגע, במידת הפגיעה בו, במדיניות הענישה הנהוגה ובנסיבות הקשורות לביצוע העבירה.

26. עבירות התקיפה, תכליתן הגנה על הערך של שלמות גופו של אדם. ערך זה הוא מהחשובים במארג הערכים החברתי. מעבר להגנה על שלמות גופו של אדם ככלל, ראה המחוקק את עבירות האלימות כלפי קטינים בחומרה יתרה וקבע את גילם כנסיבה לחומרה, וזאת נוכח הצורך להגן על החלשים בחברה.

27. על נסיבות ביצוע העבירות במקרה דנן עמדתי בהרחבה בפסקה 17 לעיל, ואיני רואה צורך לחזור על הדברים.

28. כאשר אני שוקלת את הנסיבות הקשורות בביצוע העבירות, את הערכים החברתיים המוגנים, את מידת הפגיעה בהם ומדיניות הענישה הנהוגת אני קובעת כי מתחם העונש ההולם נסיבות אלה הוא בין מספר חודשי מאסר לבין 12 חודשי מאסר.

סוגיית הסטייה מן המתחם

29. למרות המלצת שירות המבחן להטלת עונש של שירות לתועלת הציבור בהיקף של 220 שעות, ומאסר מותנה, נוכח חומרת העבירה, והצורך לתת דגש על הרתעת הרבים, וכן בהתחשב בכך שהנאשם הוא אדם נורמטיבי ובהיעדר תוכנית טיפולית לנאשם מטעם שירות המבחן, לא מצאתי לחרוג ממתחם העונש ההולם מטעמי שיקום. כמו כן, לא מצאתי לחרוג לחומרה מטעמי הגנה על הציבור, בהתחשב באורח החיים הנורמטיבי אותו מנהל הנאשם, וכן בהתחשב בכך שזוהי מעורבותו היחידה בפלילים.

30. עוד יצוין בהקשר זה, כפי שנפסק ברע"פ 2258/13 אליהו מאירוב נ' מדינת ישראל (ניתן 13.4.30 בפסקה 13), "כי על אף חשיבות המלצותיו של שירות המבחן, גזירת הדין נעשית בידי הערכאה השיפוטית ומכאן שעמדת שירות המבחן, אינה אלא אחד השיקולים העומדים בפני בית המשפט בבואו לגזור את דינו של הנאשם - לעיתים יאמץ בית המשפט את המלצת שירות המבחן במלואה, לעיתים יאמץ אותה בחלקה ולעיתים ידחה אותה מכל וכל. כל עניין

ונסיבותיו הוא, וכל מקרה ייבחן לגופו, תוך מתן משקל ראוי להמלצת שירות המבחן".

31. אכן בע"פ 4456/14 אביגדור קלנר נ' מדינת ישראל (ניתן ביום 29.12.15) הרחיב בית המשפט העליון את הנסיבות המאפשרות לחרוג ממתחם העונש ההולם, ושם נקבע כי ניתן לחרוג ממתחם העונש ההולם בשל מצבו הבריאותי של הנאשם, ולא רק מטעמים של שיקום והגנה על הציבור: **"בנסיבות המקרה של לופוליאנסקי דעתי היא כי השפעת המאסר על מצבו הרפואי - באיזון עם שיקולי ענישה אחרים - מצדיקה הפחתה של עונשו באופן שזה לא יכלול מאסר בפועל מאחורי סורג ובריאח..."**

32. אולם, אין להקיש מעניינו של לופוליאנסקי לעניינו, שהרי מצבו הנפשי של הנאשם אינו דומה לנסיבות החרیגות והמיוחדות שהיו בעניינו של לופוליאנסקי.

33. כך לאחרונה, בע"פ 4301/15 יאשיהו יוסף פינטו נ' מדינת ישראל (ניתן ביום 5.1.16) נקבע כי לא ניתן לחרוג ממתחם העונש ההולם בשל מצבו הרפואי של המערער: **"כמפורט לעיל, מצבו הרפואי של המערער והשלכותיו על אפשרותו לרצות עונש מאסר נבחנו בקפידה על ידי בית משפט קמא, בפניו הונחו גם מסמכים שונים וחוות דעת רפואיות, הן מטעם ההגנה והן מטעם המדינה. בסופו של דבר קבע בית המשפט, כי על אף חילוקי דעות בין המומחים מטעם הצדדים באשר לדרכי הטיפול הנדרשות במערער, הרי שלהשקפת המומחים משני הצדדים מאסרו של המערער אינו מהווה סיכון רפואי מידי או קרוב, וביכולתו של שירות בתי הסוהר להעניק למערער כל טיפול רפואי לו יזדקק. בחנו את המסמכים שהרפואיים שהוגשו מטעם המערער ולא ראיתי כל עילה להתערב במסקנה האמורה של בית משפט קמא. גם בכך שונה מצבו של המערער מעניינו של לופוליאנסקי, כפי שנקבע בענין הולילנד הנזכר לעיל. נאחל למערער בריאות והחלמה טובה, ועם זאת נציין כי ככל שמצבו הרפואי יחייב זאת, תעמוד לו האפשרות לפנות בבקשה מתאימה לפי חוק שחרור על-תנאי ממאסר, התשס"א-2001"**

העונש המתאים

34. בגזירת העונש המתאים לנאשם, בגדרי מתחם העונש ההולם, יש להתחשב **בנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה** (סעיף 40 יא' לחוק העונשין).

35. **לקולא**, שקלתי את הודאת הנאשם בעובדות כתב-האישום המתוקן והחיסכון בזמן השיפוטי. בנוסף, שקלתי את נסיבות חייו של הנאשם, כפי שפורטו בתסקיר שירות המבחן- הנאשם בן 41, בעל תואר ראשון ושני, אב לשבעה ילדים והוא המפרנס העיקרי של משפחתו. בשל מצבו הנפשי נמצא כיום במעקב פסיכיאטרי ונוטל תרופות. עוד אוסיף כי הנאשם נעדר עבר פלילי ומעולם לא ריצה עונש מאסר בפועל, כך שיש להניח כי עונש כאמור לא יהיה קל עבורו ועבור בני משפחתו. עוד נתתי דעתי לחלוף הזמן מעת ביצוע העבירה ועד היום במהלכו לא עבר הנאשם עבירות נוספות, ובנוסף שקלתי את העובדה כי כתב האישום הוגש למעלה משלוש שנים לאחר ביצוע העבירה. עוד התחשבתי בהמלצת שירות המבחן. כן שקלתי את העובדה כי מדובר בתקיפת קטין על ידי מורה

שאיננו מצוי עוד בסביבתו של הקטין וכן בתחום החינוך, כך שלקטין אין סכנה לפגיעה נוספת.

36. **לחומרה**, ראשית שקלתי את חומרת המעשים ואת הצורך בהרתעת הציבור והנאשם בהעברת מסר חד וברור כנגד הישנותם. שנית, מתסקיר שירות המבחן עולה כי הנאשם צמצם את אחריותו בנוגע למעשיו לפני קצינת המבחן. בנוסף שקלתי את היעדרה של המלצה טיפולית וכי הנאשם לא השתלב בהליך טיפולי.

37. לפיכך, כאשר אני שוקלת מחד את נסיבותיו האישיות של הנאשם, את לקיחת האחריות והבעת החרטה של הנאשם בבית המשפט, החיסכון בזמן שיפוטי, חלוף הזמן ממועד ביצוע העבירה, וכן את המלצת שירות המבחן ומאידך אני שוקלת את חומרת העבירה, את הצורך בהרתעת הנאשם ובהרתעת הרבים, החלטתי כי יש לשלוח את הנאשם בשנית לשירות המבחן על מנת שיתקבל תסקיר בעניינו אשר יבחן אפשרות של הכנת תוכנית טיפול עבורו, וכן הממונה על עבודות השירות יכין חוות דעת בעניינו של הנאשם טרם ייגזר דינו .

ניתן היום, ח' תשרי תשע"ז, 10 אוקטובר 2016, במעמד ב"כ הצדדים והנאשם.